

Odluka:

PŽ 99/2020-2

Zbirni podatci

Broj odluke: PŽ 99/2020-2

Datum odluke: 09.06.2020

Vrsta odluke: Presuda

[Poveznica do dokumenta na portalu IUS-INFO](#)

Tekst

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Berislavićeva 11, Zagreb

Poslovni broj: 91 PŽ-99/2020-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca dr. sc. Jelene Čuveljak, predsjednika vijeća, Branke Šabarić Zovko, suca izvijestitelja i Davora Pustijanca, člana vijeća, u pravnoj stvari tužitelja I. S., OIB B1, A1, za račun stečajnog dužnika S. d.o.o. u stečaju, OIB B2, A2, kojeg zastupa punomoćnik A. I., odvjetnik u Rijeci, protiv tuženika A. B. d.d., OIB B3, A3, kojeg zastupaju punomoćnici, odvjetnici u Odvjetničkom društvu K. i. P. d.o.o. u Zagrebu, radi utvrđenja osnovanosti osporavanja, odlučujući o tuženikovoju žalbi protiv presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-161/2019-14 od 27. studenog 2019., u sjednici vijeća održanoj 9. lipnja 2020.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tuženikova žalba kao neosnovana i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-161/2019-14 od 27. studenog 2019.

II. Odbija se kao neosnovan tužiteljev zahtjev za naknadu troškova sastava odgovora na žalbu u iznosu od 1.562,50 kn.

Obrazloženje

Pobijanom presudom utvrđeno je da ne postoji tražbina drugog višeg isplatnog reda vjerovnika A. B. d.d. Zagreb u iznosu od 33.504,50 kn prema stečajnom dužniku S. d.o.o. A4 u stečajnom postupku koji se vodi pred Trgovačkim sudom u Zagrebu pod poslovnim brojem St-858/2014 (točka I. izreke) te je naloženo tuženiku da naknadi tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu od 6.250,00 kn sa zateznim kamatama od dana donošenja presude do isplate po stopi propisanoj za odnose iz trgovačkih ugovora.

Protiv presude žalbu je podnio tuženik zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno utvrđenoga činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava. Predlaže da ovaj sud odbaci tužbu kao nepravodobnu ili odbije tužbeni zahtjev kao neosnovan uz naknadu troškova postupka s pripadajućim zateznim kamatama, podredno

ukine presudu i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje. Zahtijeva naknadu troškova žalbenog postupka u ukupnom iznosu od 2.932,50 kn.

Tužitelj je podnio odgovor na žalbu. Predlaže da ovaj sud odbije žalbu kao neosnovanu i potvrdi presudu. Zahtijeva naknadu troškova sastava odgovora na žalbu u iznosu od 1.562,50 kn.

Žalba nije osnovana.

Pobijana presuda ispitana je na temelju odredbe članka 365. stavaka 1. i 2. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 129/00, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 96/08, 84/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14 i 70/19; dalje: ZPP), u granicama žalbenih razloga i pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točaka 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. tog Zakona i na pravilnu primjenu materijalnog prava (članak 356. ZPP-a).

Iz obrazloženja presude i podataka u spisu proizlazi da je predmet spora utvrđenje osnovanosti osporavanja tražbine tuženika prema stečajnom dužniku S. d.o.o. A4 od strane tužitelja kao stečajnog vjerovnika u iznosu od 33.504,50 kn kao tražbine drugoga višega isplatnog reda, a koju tužitelj kao stečajni vjerovnik osporava zbog toga jer za tražbinu ne postoji ovršna isprava i zbog nastupanja zastare tražbine. Između stranaka je bilo sporno je li tužitelj prekludiran u podnošenju predmetne tužbe zbog prekoračenja zakonskog roka propisanog odredbom članka 267. Stečajnog zakona („Narodne novine“ broj 71/15 i 104/17; dalje: SZ) te tuženik osporava tužiteljevu tvrdnju da je njegova tražbina zastarjela.

Prvostupanjski sud je utvrdio da je tužitelj podnio tužbu u ime i za račun stečajnog dužnika S. d.o.o. u stečaju, koju je kao vjerovnik osporio tuženiku kao vjerovniku drugog višeg isplatnog reda u stečajnom postupku koji se vodi kod tog suda pod poslovnim brojem St-858/2014, a koju tražbinu je stečajni upravitelj priznao, te da je rješenjem poslovni broj St-858/2014 od 3. siječnja 2019. tužitelj upućen u ovu parnicu. Nadalje je utvrdio da iz tužiteljevih činjeničnih navoda proizlazi da je tuženik u prijavi tražbine u stečajnom postupku naveo da je pravna osnova njegove tražbine Ugovor o izdavanju i korištenju V. B. kartice broj 111-12-V/2008 sklopljen između pravnog prednika tuženika H. A. B. d.d. 15. listopada 2008. te da tužitelj tu tražbinu osporava zbog nastupanja zastare.

Ocijenjujući pravodobnost podnesene tužbe prvostupanjski sud je zaključio da je ona pravodobna. Tužitelj je protiv rješenja poslovni broj St-858/2014 od 3. siječnja 2019. kojim je upućen u parnicu podnio žalbu koja je rješenjem ovog suda poslovni broj PŽ-841/2019 od 13. veljače 2019. odbijena kao neosnovana. Kako je to rješenje objavljeno na mrežnim stranicama e-Oglasne ploče 5. ožujka 2019., a prema odredbi članka 12. stavka 1. SZ-a se smatra da se dostava smatra obavljenom istekom osmog dana od dana objave pismena na mrežnoj stranici e-Oglasna ploča, prvostupanjski sud je zaključio da je dostava obavljena 14. ožujka 2019. Kako je tužba podnesena 22. siječnja 2019., prvostupanjski sud je zaključio da je ona pravodobna.

Prvostupanjski sud je nadalje zaključio da zadužnica broj OV-4745/08 nema svojstvo ovršne isprave jer je na njoj samo ovjeren potpis fizičke osobe potpisnika zadužnice, a nije sastavljena u formi javnobilježničkog akta zbog čega se primjenjuje petogodišnji zastarni rok iz odredbe članka 225. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 i 29/18; dalje: ZOO), a ne desetogodišnji zastarni rok iz odredbe članka 233. ZOO-a.

Tuženik u žalbi u bitnom navodi da je prvostupanjski sud ocijenivši da je tužba pravodobna počinio bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točke 13. ZPP-a u vezi s odredbom članka 282. stavka 1. ZPP-a i odredbe članka 267. SZ-a. Ističe da prvostupanjski sud pogrešno ocjenjuje trenutak od kojeg treba računati rok u kojem je tužitelj bio ovlašten pokrenuti ovaj parnični postupak. Ukazuje da je tužitelj pravo na žalbu protiv rješenja poslovni broj St-858/2014 od 3. siječnja 2019. imao samo u dijelu rješenja koji se tiče njegove prijavljene tražbine, odnosno tražbine koju je osporio i stečajni upravitelj sukladno odredbi članka 265. stavka 3. SZ-a. Budući da nije sporno da se radi o tražbini tuženika prema stečajnom dužniku S. d.o.o. u stečaju ne radi se o tražbini tužitelja ni o tražbini koju je osporio i stečajni upravitelj zbog čega tužitelj nije niti imao pravo na žalbu Uvažavajući činjenicu da je ovaj sud rješenjem poslovni broj PŽ-841/2019 od 13. veljače 2019. meritorno odlučio o žalbi, tuženik smatra da to ne može imati za posljedicu

omogućavanje tužitelju više prava od onih koja mu pripadaju na temelju zakona. Smatra da je pravilnom primjenom materijalnog prava trebalo utvrditi da je rješenje poslovni broj St- 858/2014 od 3. siječnja 2019. u odnosu na tužitelja postalo pravomoćno odmah po njegovom donošenju pa da je posljednji dan roka u kojem je tužitelj mogao podnijeti tužbu 21. siječnja 2019. zbog čega je njegovu tužbu podnijetu 22. siječnja 2019. trebalo odbaciti kao nepravodobnu. Ukazuje da je životno nelogično da bi tužba bila podnesena gotovo dva mjeseca prije nego što je prema stavu tužitelja i prvostupanjskog suda rok za podnošenje počeo teći. Nadalje navodi da prvostupanjski sud nijednim dijelom objavljene presude ne navodi ni obrazlaže na temelju kojih činjenica utvrđenih tijekom postupka je zaključio da je tuženikova tražbina zastarjela čime je presuda u tom dijelu u cijelosti ostala neobrazložena i nije je moguće ispitati zbog čega je počinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točke 11. ZPP-a. Smatra da je pravilnom primjenom materijalnog prava trebalo zaključiti da zastara tražbine koju zadužnica osigurava počinje teći najranije danom dospelosti tražbine tuženika, a prekida se svakom radnjom vjerovnika usmjerenom na ostvarenje tražbine protiv dužnika u skladu s odredbom članka 241. ZOO-a. Ističe da iz Specifikacije izvršenja osnove za plaćanje poslovni broj OV-4754/08 od 30. ožujka 2011., 22. ožujka 2012. i 19. rujna 2016. proizlazi da je tuženik zastaru tražbine prekinuo još 30. rujna 2011. podnošenjem zadužnice na naplatu Financijskoj agenciji da bi ista bila ponovno podnesena na naplatu 22. ožujka 2012. na iznos od 1.775,34 kn, te ponovno 9. rujna 2016. na iznos od 14.913,22 kn, a u konačnici i prijavljena u stečajnom postupku otvorenom 12. rujna 2018. Stoga smatra da je svoju tražbinu pokušao ostvariti unutar zastarnog roka pa tužbeni zahtjev na utvrđenje da ne postoji njegova tražbina nije osnovan, a sve da je zastara i nastupila ne daje za osnovu za zaključak da tražbina ne postoji kako je to utvrđeno pobijanom presudom.

Tužitelj u odgovoru na žalbu u bitnom navodi da rješenje poslovni broj St-858/2014 od 3. siječnja 2019. nije postalo pravomoćno prije podnošenja tužbe u ovoj pravnoj stvari, već donošenjem odluke ovog suda poslovni broj PŽ-841/2019 od 13. veljače 2019. koje mu je dostavljeno objavom na oglasnoj ploči 5. ožujka 2019. Budući da je tužba u ovoj pravnoj stvari podnesena 22. siječnja 2019., dakle prije 21. ožujka 2019., smatra da je taj žalbeni razlog neosnovan. Smatra da je i pogrešno shvaćanje tuženika da tužitelj ne bi imao pravo na žalbu protiv rješenja o upućivanju u parnicu pa da je to rješenje za njega postalo pravomoćno protekom osam dana od dostave tog rješenja. Nesporo je da je tužitelj osporio predmetnu tražbinu zbog čega je i upućen u parnicu pa je i imao pravo na žalbu koju je pravovremeno podnio i o kojoj je ovaj sud odlučio, inače bi ju odbacio. Navodi da tužitelj osim Ugovora o izdavanju i korištenju VISA Business kartice, zadužnice poslovni broj OV-4745/08 od 17. listopada 2008., dva izvoda iz poslovnih knjiga i bjanko mjenice koje isprave je dostavio uz prijavu tražbine u stečajnom postupku nije dostavio nijedan drugi dokaz, pogotovo ne račun tuženika za korištenje Visa kartice ili račun za platni promet kako bi se moglo utvrditi kada su nastali i dospjeli troškovi koje je tuženik prijavio, što je bio osnovni razlog osporavanja tražbine. Ističe da tuženik nije dostavio nikakav dokaz o nastanku troškova kartice ili račun za troškove kartice iz čega je sud logično zaključio da ta tražbina ne postoji jer ju tuženik nije ničim dokazao. Ističe da iz izvoda iz poslovnih knjiga iz kojih proizlazi obračunata kamata od 2011. godine dovoljno govori u prilog da je tuženikova tražbina dospjela najkasnije 2011. godine i da je do trenutka podnošenja stečajne prijave 14. rujna 2018. protekao trogodišnji zastarni rok. Ukazuje i da sam tuženik iznosi činjenicu da je još 30. ožujka 2011. predao zadužnicu na naplatu Financijskoj agenciji što je također dovoljno da se utvrdi da je dospjeće nastupilo najkasnije 2011. godine i da je nastupila zastara. Ističe i da se cijelo vrijeme stečajnog postupka tuženik kao osnovu svoje tražbine pozivao na zadužnicu iz 2008. godine, misleći da se primjenjuje desetogodišnji zastarni rok, iako se primjenjuje petogodišnji zastarni rok kako je to zaključio prvostupanjski sud, a što je u skladu sa shvaćanjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske zauzetim na sedmoj sjednici Građanskog odjela održanoj 19. studenog 2018. Stoga čak da je tuženik i dokazao da je zadužnica izdana upravo radi osiguranja prijavljenih tražbina, što nije ničim dokazao, smatra da bi u tom slučaju nastupila zastara protekom pet godina, što bi bilo 2017. Ističe da nije osnovan žalbeni razlog da je zastara prekinuta 30. ožujka 2011. i 22. ožujka 2012. jer nije dokazao da je podnio predmetnu zadužnicu na naplatu Financijskoj agenciji. To iz razloga jer nikakva vjerodostojna i izvorna potvrda Financijske agencije ili pak specifikacija izvršene osnove za plaćanje nije dostavljena u spis, a dva komada isprintanih papira sa specifikacijom osnove za plaćanje koje je tužitelj osporio kao nevjerodostojne može izraditi svatko, a tuženik nije dostavio nikakve službene potvrde Financijske agencije ili pak specifikacije ovjerene pečatom ili potpisom ovlaštene osobe Financijske agencije. Ukazuje da su čak i te potvrde dostavljene da bi i u tom slučaju nastupila zastara jer je od 2012. godine do 14. rujna 2018. proteklo više od pet godina. Navodi i nisu osnovani tuženikovi žalbeni navodi da se nije moglo utvrditi da predmetna tražbina ne postoji. To iz razloga jer sadržaj tužbenog zahtjeva u parnicama proizašlih iz stečajnih postupaka imperativno je određen odredbama Stečajnog zakona pa je tužitelj odredio tužbeni zahtjev u skladu s odredbom članka 271. stavka 1. SZ-a.

Prema ocjeni ovog suda prvostupanjski sud je pravilno ocijenio da je predmetna tužba pravodobna.

Odredbom članka 267. stavka 1. SZ-a propisano je da ako osoba koja je upućena u parnicu ne pokrene parnicu u roku od osam dana od dana pravomoćnosti rješenja o upućivanju u parnicu, odnosno primitka drugostupanjske odluke, smatrat će se da je odustala od prava na vođenja parnice. Odredbom stavka 2. istog članka propisano je da ako osporavatelj tražbine za koju postoji ovršna isprava ne pokrene parnicu u rok iz stavka 1. ovoga članka smatrat će se da je osporavanje otklonjeno.

Ova citirana zakonska odredba ne sadrži tzv. dilatorni rok, odnosno rok koji odgađa poduzimanje određene radnje (podnošenje tužbe na utvrđenje osnovanosti osporavanja tražbine) prije nastupanja određenih okolnosti (npr. primitka drugostupanjskog rješenja povodom žalbe protiv rješenja u upućivanju na parnicu).

Naime, nakon što je tužitelj rješenjem Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj St-841/2019 od 3. siječnja 2019. u stečajnom postupku nad dužnikom S. d.o.o. upućen na parnicu radi utvrđenja osporene tražbine, tužba ne može biti preuranjena. To stoga što je odredbom članka 267. stavka 1. SZ-a propisan samo početak tijeka roka za podnošenje tužbe, a ne i zabrana poduzimanja pravne radnje prije nastupa roka za poduzimanje te radnje. Početak tijeka roka propisan je samo za zaštitu interesa stranke u odnosu na koju rok počinje teći pa stoga nema značaj zabrane poduzimanja pravne radnje (podnošenja tužbe) prije početka tijeka roka za poduzimanje te radnje, ako su za to ispunjeni ostali uvjeti. Stoga je prvostupanjski sud pravilno zaključio da je tužitelj podnošenjem predmetne tužbe prije nego što je odlučeno i dostavljeno mu rješenje ovog suda o njegovoj žalbi protiv rješenja o upućivanju u ovu parnicu nakon čega bi mu prema odredbi članka 267. stavka 1. SZ-a počeo teći rok za podnošenje ove tužbe, pravodobno podnio tužbu.

Nadalje, pravilno je prvostupanjski sud zaključio da zadužnica poslovni broj OV-4745/08 nije sastavljena u formi javnobilježničkog akta, već je na njoj samo ovjeren potpis fizičke osobe potpisa zadužnice zbog čega se glede zastare primjenjuje petogodišnji zastarni rok, a koje je pravno shvaćanje zauzeto i na sedmoj sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske (7/18) održane 19. studenog 2018.

Međutim, osnovano tuženik u žalbi ukazuje da prvostupanjski sud nije dao razloge o odlučnim činjenicama glede ne/osnovanosti osporavanja tuženikove tražbine zbog prigovora zastare, odnosno o početku tijeka zastarnog roka u odnosu na osporenu tuženikovu tražbinu, tj. od kojeg trenutka taj rok počinje teći, kada završava i je li zastara prekinuta podnošenjem zadužnice poslovni broj OV-4745/08 na naplatu Financijskoj agenciji, a na koji način je počinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točke 11. ZPP-a.

Ovaj sud je primjenjujući odredbu članka 373.a ZPP-a uvidom u spis utvrdio da iz rješenja prvostupanjskog suda poslovni broj St-858/14 od 3. siječnja 2019. (str. 6.-12. spisa) proizlazi da je stečajni vjerovnik dužnika S. d.o.o. u stečaju I. S. (ovdje tužitelj) osporio tuženikovu tražbinu prema S. d.o.o. u stečaju prijavljenu u ukupnom iznosu od 33.504,50 kn jer za tu tražbinu ne postoji ovršna isprava i jer je tražbina u zastari. Nadalje je uvidom u presliku prijave tražbine u stečajnom postupku (str. 4. spisa) utvrđeno da se tuženikova tražbina odnosi na Ugovor o izdavanju i korištenju V. B. kartice broj 111- 12/V-2008 u iznosu od 14.913,22 kn i na tražbinu po platnom prometu od pravnih osoba u iznosu od 18.591,28 kn što ukupno iznosi 33.504,50 kn. Iz tuženikovih navoda iznijetih u odgovoru na tužbu proizlazi da tuženik potvrđuje da je u stečajnom postupku nad društvom S. d.o.o. prijavio tražbinu u ukupnom iznosu od 33.504,50 kn i da se ta tražbina odnosi na Ugovor o izdavanju i korištenju V. B. kartice broj 111-12-V/2008 u iznosu od 14.913,22 kn i na tražbinu s osnove naknade za platni promet od pravnih osoba u iznosu od 18.591,28 kn te da za tražbinu po Ugovoru o izdavanju i korištenju Visa business kartice broj 111-12/V/2008 u iznosu od 14.913,22 kn raspolaže ovršnom ispravom-zadužnicom poslovni broj OV-4745/08 od 17. listopada 2008.

Dakle, iz navedenog proizlazi da tuženik, kako i sam tvrdi, za svoju tražbinu u iznosu od 18.591,28 kn s osnove platnog prometa od pravnih osoba ne raspolaže ovršnom ispravom, već samo za tražbinu u iznosu od 14.913,22 kn s osnove Ugovora o izdavanju i korištenju Visa business kartice broj 111-12-V/2008. Stoga je u tom dijelu osnovano tužiteljevo osporavanje tuženikove tražbine u iznosu od 18.591,28 kn jer za tu tražbinu tuženik doista ne raspolaže ovršnom ispravom, a koji razlog osporavanja tuženikove tražbine je isticao i u stečajnom postupku nad dužnikom S. d.o.o.

Nadalje, u odnosu na tražbinu u iznosu od 14.913,22 kn tuženik raspolaže ovršnom ispravno zadužnicom poslovni broj Ov-4745/08 od 17. listopada 2008., a koja je prema članku 6. Ugovora o izdavanju i korištenju V. B. kartice broj 111-12-V/2008 dana kao instrument osiguranja naplate njegove tražbine iz tog Ugovora. Da bi se utvrdio početak tijeka zastare te tražbine potrebno je prvenstveno utvrditi od kojeg trenutka je tuženik kao vjerovnik imao pravo zahtijevati ispunjenje obveze kao početka tijeka zastarnog roka. To će prije svega ovisiti o tome je li zadužnica izdana nakon što je tražbina uz osnovnog posla dospjela ili prije roka dospijea. U prvom slučaju zastarni rok bi počeo teći nakon izdavanja zadužnice, a u drugom slučaju tek nakon dospijea tražbine iz osnovnog pravnog posla.

Iz tuženikovih navoda iznesenih u podnesku od 4. lipnja 2019. (str. 43.-46. spisa) proizlazi da je zadužnica izdana prije roka dospijea tražbine iz osnovnog pravnog posla, a koja činjenica proizlazi i iz članka 5. Ugovora kojom je ugovoreno da je dospijea svakog pojedinog zaduženja svakog 10. u tekućem mjesecu tekućem za troškove učinjene u prethodnom obračunskom razdoblju.

Budući da je tuženik iznio činjenicu da je dospijea njegove tražbine s osnove Ugovora o izdavanju i korištenju V. B. kartice broj 111-12-V/2008 nastupilo nakon izdavanja zadužnice, kao i da je zastara te njegove tražbine prekinuta u smislu odredbe članka 241. ZOO-a podnošenjem zadužnice na naplatu, tu činjenicu-trenutka dospijea njegove tražbine u ukupnom iznosu od 14.913,22 kn i činjenicu prekida zastare je trebao i dokazati. To iz razloga jer je tužitelj tvrdio da je zastara počela teći od trenutka izdavanja zadužnice pa je tužitelj istaknuvši činjenicu da tražbina iz poslovnog odnosa između njega i društva S. d.o.o. dospijea nakon izdavanja zadužnice, kao i da je zastarni rok prekinut podnošenjem zadužnice na naplatu na sebe prebacio teret dokaza tih činjenica. Tuženik je na okolnost dospijea svoje tražbine u ukupnom iznosu od 14.913,22 kn dostavio ispravu na listu 68. spisa. Međutim, prvenstveno iz te isprave ne proizlazi niti da se navedene pojedinačne tražbine upravo i odnose na tražbine iz Ugovora o izdavanju i korištenju V. B. kartice broj 111-12-V/2008 jer se na njoj ne nalazi nikakva specifikacija niti naznaka/oznaka pravnog posla, odnosno osnove tih tražbina, dok je prijava tražbine u stečajnom postupku s osnove tog Ugovora na listu 3. spisa nečitka pa se ne može utvrditi na što se zapravo odnosi ukupan iznos prijavljene tražbine u iznosu od 14.913,22 kn i da li se ta tražbina podudara s tražbinom na listu 68. spisa, dok tuženik nije dostavio neku drugu ispravu iz koje bi se to moglo utvrditi. Nadalje, glede dospijea pojedinačnih tuženikovih tražbina navedenih u ispravi na listu 68. spisa navode se datumi dospijea u razdoblju od 20. veljače 2011. do 22. studenog 2012. te datumi valute koji također naznačuju dospijea ali 15. studenog 2014. Stoga je nejasno koji je datum dospijea tužiteljevih pojedinačnih tražbina specificiranih na listu 68. spisa kao tražbina s osnove korištenja Visa business kartice, a tužitelj na tu okolnost nije iznio nikakve činjenične navode tijekom prvostupanjskog postupka niti je specificirao na što se odnosi ukupna tražbina u iznosu od 14.912,33 kn, odnosno kada je ona, odnosno njeni pojedinačni iznosi dospjeli, nego je na tu okolnost priložio samo svoju jednostranu ispravu na listu 68. spisa koja sadržava navedene manjkavosti. Budući da tuženik nije dostavio nikakve druge isprave iz kojih bi bila razvidna njegova tražbina prema društvu S. d.o.o. u stečaju i iz kojih bi se sa sigurnošću moglo utvrditi dospijea njegove tražbine u ukupnom iznosu od 14.912,33 kn, pa tako ni je li podnošenjem zadužnice na naplatu došlo do prekida zastare, jer se i ukupan iznos podnesen na naplatu Financijskoj agenciji odnosi na iznos 28.738,48 kn što premašuje iznos tražbine prijavljen u stečajnom postupku nad dužnikom S. d.o.o. temeljem Ugovora zbog čega se s tim u vezi ne može ni sa sigurnošću utvrditi je li upravo Financijskoj agenciji podnio na naplatu tražbine/iznose navedene u ispravi na listu 68. spisa ili neke druge iznose/tražbine, tuženik nije dokazao da je došlo do prekida zastare njegove tražbine podnošenjem zadužnica na naplatu Financijskoj agenciji, odnosno da njegova tražbina nije zastarjela trenutkom prijave tražbine u stečajnom postupku 14. rujna 2019.

Stoga je u odnosu na odluku o glavnoj stvari valjalo primjenom odredbe članka 373.a ZPP-a odbiti tuženikovu žalbu kao neosnovanu i potvrditi presudu.

Odluka o troškovima parničnog postupka na koju tuženik ne ističe posebne žalbene razloge, pravilna je i zakonita, kako po osnovi (članak 154. stavak 1. ZPP-a), tako i po visini (članak 155. ZPP-a).

Slijedom svega navedenog, valjalo je odlučiti kao u točki I. izreke ove odluke.

Tužitelj nema pravo na naknadu troškova sastava odgovora na žalbu jer to nije bila radnja potrebna za vođenje žalbenog

postupka u smislu odredbe članka 155. stavka 1. ZPP-a (točka II. izreke ove presude).

Zagreb, 9. lipnja 2020.

Predsjednik vijeća
dr. sc. Jelena Čuveljak

Zagreb, 9. lipnja 2020.